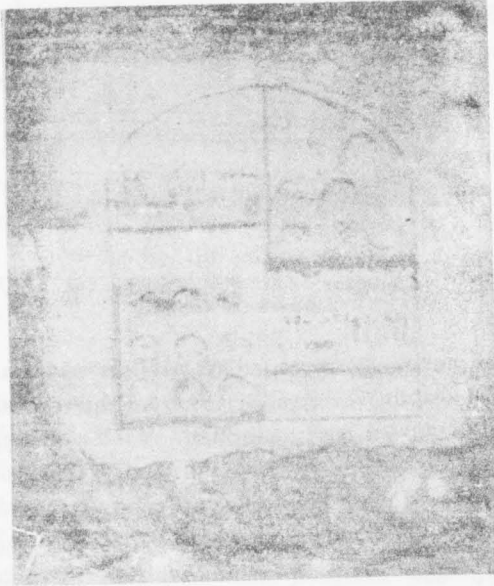

τούτων κυριαρχίαν εἰς τοὺς ἀπογόνους, προσαποκτήσαντας μετ' οὐ πολὺ μεγάλα κτήματα καὶ ἐν τῇ μέσῃ Ἑλλάδι καὶ ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐπὶ τέλος ἀναβάντας τῷ 1404 εἰς τὸν ἡγεμονικὸν θρόνον τῶν Βιλλεαρδουίνων. Ἀλλὰ ταῦτα ἦσαν ἐξαιρέσεις· τὸ δ' ἐπάγγελμα τὸ ὁποῖον συνήθως μετέφερον οἱ ξένοι ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει ἦτο ἡ πειρατεία. Ἐξ ἐπισήμου ἑνετικῆς ἐγγράφου τοῦ 1278 ἐξίγεται ὅτι ὑπῆρχον τότε ἐν Ἑλλάδι οὐχὶ ὀλιγώτεροι τῶν 90 ὀνομασιῶν κυριαρχῶν Γενοαίων, Λομβαρδῶν, Πισατῶν, Γασμούλων, Λατίνων καὶ οὖν τοῖς ἄλλοις Ἑλλήνων ἐκ Θεσσαλονίκης, Συμοθράκης, Κέω, Ἀνάφης, Σάμου, Μονεμβασίας καὶ

Τὸ οἰκόσημον τοῦ δουζικοῦ οἴκου Κουρίνη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ κάστρου Ἀστυπαλαίας

εἶχεν ἐπινέλθει ἀπὸ τῶν μέσων τῆς 13 ἑκατοναετηρίδος ἐν μέρει τοῦλάχιστον ὑπὸ τῆν ἄμεσον κυριαρχίαν τῆς ἐν Νικαίᾳ καὶ ἔπειτα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει βασιλείας.

Ἡ δὲ κυριωτάτη τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἑνετικῶν κήσεων, ἦν διὰ παντὸς τρόπον ἠγωνίσθη καὶ κατώρθωσε νὰ διασώσῃ, ἦτο ἡ Κρήτη. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἐδέησε νὰ παλαίσωσιν ἐπανειλημμένως πρὸς τοὺς ἀείτοτε σφαδάζοντας ἰθαγενεῖς Ἕλληνας, διότι ἡ Κρήτη, ὀφειλομένη νὰ τὸ εἴπωμεν πρὸς τιμὴν αὐτῆς, ὑπῆρξεν ἡ ἑλληνικὴ χώρα ἡ πεισματωδέστερον πίσεως ἄλλης ἀντισταθεῖσα τότε εἰς τὴν ξενικὴν κυριαρχίαν. Ἐλάβομεν ἤδη ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν τὴν πρώτην τῶν ἀρχόντων αὐτῆς ἐπανάστασιν, τῷ 1212, ὑπὸ τὸν ἰσχυρὸν οἶκον τῶν Ἀγιοστεφανιτῶν. Αἱ δεινὰ τῶν ἑνετῶν ὑπαλλήλων καταπίσεις προεκάλεσαν μετὰ πέντε ἔτη νέον κίνημα ὑπὸ τὸν Κωνσταντῖνον Σκορδίλην καὶ τὸν Θεόδωρον Μελισσηνόν. Τὰ ἑνετικὰ στρατεύματα κατετροπώθησαν, ὁ δὲ τότε δοῦξ Παῦλος Κουρίνης ἠναγκάσθη νὰ ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς τοὺς ἀντιπάλους καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ, Δομένικος Δελφίνος, 1218—1220, συνωμολόγησε τῇ 13 Σεπτεμβρίου 1219 ἐπίσημον συνθήκην μετὰ τοῦ Σκορδίλη καὶ τοῦ Μελισσηνοῦ, δι' ἧς παρεχώρησεν εἰς αὐτοὺς χώραν τινὰ πρὸς τὸ δυτικὸν τῆς νήσου μέρος παρὰ τὸν ποταμὸν Μουζέλαν καὶ τινὰ ἀριθμὸν ἰπποτικῶν φρουρῶν ἀντὶ ἑτησίου τέλους 1000 χρυσῶν (ἦτοι φρ. 11.200) καὶ

